

Jurbarko rajono savivaldybė
Jurbarko Antano Giedraičio – Giedriaus gimnazija
4E gimnazijos klasė

Poezijos sekcija

Eilėraščiai

Liepa Pažereckaitė

2022 metų Jaunųjų filologų konkurso laureatė (II vieta)

Mokytoja Violeta Greičiūnienė

Šuo

Ant suoloelio
Tupi šuo,
Kvėpuoja,
Atsisėsiu aš prie jo,

Ar galėčiau
Su tavim sėdėti?
Ir jis taikiu žvilgsniu
Sutinka,

Ar galėčiau
Tave paglostyti?
Ir jis meiliai lenkia
Savo galvą,

Ar galėčiau
Tave mylėti?
Ir jis švelniai suvizgina
Uodegą,

Tačiau vos tik
Man palietus jo kailį
Jis nušoko nuo suoloelio,
O aš ten ir likau sėdėti

Ir laukti,
Kol mane kažkas
Norės
Paglostyt,

Nes nuo šiol aš
Būsiu
Amžinai laukiantis
Šuo.

Išganymas

Kraujas teka
Mano kojom,
Ar jauti, kokia jėga
Ji dreba?

Iš pykčio,
Iš įtūžio,
Iš meilės
Kupinos agresijos.

Mėlynam veide
Sunku meilę išvelgti,
Tai ko dabar
Išsigandai?

Manei, susilaikyt
Bus lengva?
Lengviau yra palaukt,
Išeit į šaltą žiemą

Ir leist speigui
Sudrebint tave –
Nebūk ožys,
Tavo ragai tirpsta sniege.

Taip ir reikia,
Taip ir turėtų būti,
Anksčiau ar vėliau
Visus mus aplanko

Šventoji dvasia,
Nebijok,
Ir tu tapsi
Išganytoju avinu!

Nevertas atsakymo

Ant rusiško kilimo
Tupi katinas,
Ant rusiško kilimo
Tupi Dostojevskis,

Tolstojus,
Bulgakovas (ukrainietis iš tiesų),
Solženycinas
Ir velnias žino dar kas toks.

Aš nusikalsiu,
Nusikalsiu
Ir vėl nusikalsiu,
O tu mane nubausk,

O aš tą bausmę priimsiu,
Paimsiu,
Padėsiu
Ir spjausiu ant jos,

Nes kas tu toks,
Kad aiškintum,
Kas šiam pasauly gera,
O kas bloga?

Kas tu toks,
Kad žiūrėtum man į širdį,
Ir sakytum – ji neturi jos,
Aš jos ir neturiu,

1945 m. baigėsi
Antrasis pasaulinis,
Bet ties mano širdim
Kažkas pasirašė

Molotovo – Ribentropo paktą,
Apie kurį nutylėta buvo,
Nutylėta ir bus,
Ir niekam nereikia žinoti,

Kas aš ir kur, bl*t, mano raktai

(Ir vėl palto kišenėj turbūt palikau).

Įrodyk

Po paskutinio

Nirvanos

Posmo

Stojo

Sustiprinta tylą –

Supraskit, gitara juk

Nebegroja, arba:

Kas, po velnių,

Išjungė mano garsą?

Nebepamenu,

Ką norėjau pasakyti,

Pažiūrėsiu į kriauklę,

O ten vamzdyje

Didelis

Voras

Tupi –

Pasidurk sau

Į saulės rezginį

Ir suprasi,

Kaip tu moki užknisti,

Nusibodo,

Durys ten

Ir „eik von“, „lauk“, –

Rėkia jis man,

Kartais visai

Patinka man stebėti,

Kaip tu su veidrodžiu

Bendrauji

Ir bandai savimi pasitikėti,

Visai kaip

Ponas Dievas

Kažkam kažką bandai įrodyt.

Naują pasaulį pastatysim

Nenukirpęs vieno nago
Žmogus, pakeitęs pasaulį
Keletą kartų pasako,
Kaip suprasti Heraklį -

Galingą, stotingą,
Dieviškos prigimties
Ugningą vyrą,
Šitaip apibūdinamas

Bus ir tavo vaikas,
Taigi čia nelieka
Ko nesuprasti,
Tik perprask struktūrą,

Sako jis,
Visai juk ne raketų mokslas,
Aš suprantu, sugis
Mano žaizda,

Kurią taip giliai
Man įrėžė
Krentančios panteono
Arkos,

Ir aš supratau,
Ir aš suprantu,
Ir aš suprasiu,
Kad mano vaikas

Herakliu nebus,
Tu negyvensi
Olimpo kalno viršūnėje,
Ir kiekvienas sau

Kasis duobę gilyn
Į Hado pasaulį,
Kur baigiasi pasaulis,
Ir kur jį keičia

Naujas,
Nesudrumstas
Žmogaus ilgu nagu
Pasaulis.

Nesikankink

Kankinamas nuolatinio egzodo
Žmogau,
Šaukiuosi tavęs, man atrodo,
Ateiki arčiau,

Aš suku šį amžinybės ratą
Aplink savo ir tavo išniekintą kapą:
Palik jau nereikalingą galvojimą,
Kas tavo, o kas ne, šalta,

Žiūriu į tavo negyvas akis,
Spindinčias nuovargio ašarom,
Klausau tavo balso, kuris kaip vagis
Grobia šią nuostabią tylą, atsiprašom.

Kelintas jau bus kartas,
Kai savęs tu klausai,
Ar buvau aš čia?
Ar kalbėjau, ką širdis man sakė

Kalbėti?

Nebijok, numiręs žmogau,
Dabar aš šaukiu tave,
Dabar tu jau gimsti,
Dabar tu jau čia,

O aš –
Sukuosi
Aplink savo ir tavo
Išniekintą kapą.

Parašiutais
Leidžiasi karaliai
Ir su jais
Nesikalba medaliai,

Nes juk jie
Neturi teisės
Aiškinti,
Kaip pusryčius gaminti.

Jeigu kiekvieną rytą
Avižinę košę
Valgytum,
Prisiekiu,

Sekmadienį
Išventum
Hektarą avižų
Lauko,

Todėl apsisaugok
Nuo karalių,
Kurie teigia,
Jog tu pasveiksi

Nuo gonorėjos
Vandeniui ir kruopom
Misdamas,
Nes gonorėja iš tiesų

Yra tavo
Sušiktas
Gyvenimas,
Kuris toks gražus,

Kai tu tik
Guli ir lauki,
Kol ant galvos tau
Nusileis medalis...

Skiedinys greitai stingsta

Nagi, nagi,
Duokit melancholijos!!
Vaikams,
Norintiems televiziją

Pamiršti,
Nauji laikai
Ir amžius naujas
Verčia ėriukus

Bėgti iš aptvaro
Ir jie bėga –
Be baimės,
Be tikslo,

Į šiaurę,
Ten miestelis,
Apšviestas
Didžiojo Mėnulio.

Jie ten su niekuo
Kalbėti neprivalo,
Ir niekas jų neverčia
Skaičiuoti, kelintą kartą

Per naktį atsibudo,
Ir niekas jų neklausia,
Kokius sapnus sapnavo,
O kas pasprukti privertė,

Nes išvada aiški
Ir taip –
Prievarta ir
Priespauda

Tik sąlyginė,
Vidinė,
Mano hipotezė tokia –
Tapti prometėjais

Jie nori,
Nes kaip kitaip
Tu pasijusi matomas
Savo bandoje?

Tarp juodų avių
Tik vienas toks
Išsigimėliškas,
Įstrigęs betoniniam šaligatvy.

Sonetas tam, kuriuo tikiu

Išvažiavo
Paskutinis reiso
Vairuotojas,
O paskui jį ir nuorūka
Nukrito,
Vienas žymus asmuo
Kartą man pasakė,
Ką reikia daryti,

Kai nebematai
Horizonte žybsinčių
Mašinų lempų:
„Gyvenk“,

Ir tai buvo
Jo žodis.
Dėkojame Kristui,
O dabar dalinsimės

Ostiją,
Šventąją gyvenimo duoną,
Jo kūną,

Iš visos pagarbos,
Mielas,
Ar tu tikrai toks alkanas?

Ieškojimai baigiasi čia

Žaidimai sukurti
Tų, besiskundžiančių,
Kaip sunku suprasti
Likimą žmonių pilkų,

Oda jų bespalvė,
Akys nudelbtos,
Ir daina begarsė,
O baisiau yra tos

Mintys,
Jų nuolat kartojamos,
Kurios sutryps,
Anksčiau ar vėliau išeidamos

Laukan, mano galvą:
„Viskas bus gerai,
Gyvenimas gražus,
Ir jis prasmę turi!“

Drįstu nesutikti,
Bespalviai padarai,
Išnykit tuštumoj,
Iš kurios atėjot,

Kad gyvenimą gyventumėt
Taip, kaip mes visi,
Suprastumėt,
Jog jam prasmės nereikia,

Ji glūdi
Ten,
Čia,
Dabar.